

Arrest

nr. 313 474 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote, mevrouw T.S.

1.2. Op 19 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.10.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in in hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische T.S. (...) (RR: (...)) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: '1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene volgende stukken voor:

- Uitbetaling Jobbonus dd. 20.12.2023 op naam van referentiepersoon; uitbetaling ACV dd. 05.01.2024 op naam van referentiepersoon; uitkeringsattest primaire arbeidsongeschiktheid; loonbrieven op naam van referentiepersoon: uit het administratieve dossier blijkt dat alle tewerkstelling is gestopt sinds februari 2024. De tewerkstelling van referentiepersoon dateert van na de primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering én na de uitbetaling van het ACV. Er werd niets voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar referentiepersoon mogelijks over beschikt.
- Stortingsbewijs van 4000 euro van de grootmoeder van referentiepersoon op 04.01.2024 en van 500 euro op 29.11.2023. Dit lijken een eenmalige stortingen te zijn, uit niets kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële middelen heeft om dergelijke ondersteuning op regelmatige basis te leveren. Voor zover het effectief op zich alleenstaande schenkingen zijn, kan daarmee evenmin geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van bestaansmiddelen van referentiepersoon en het stabiele en regelmatige karakter daarvan; Overschrijvingen van A.T. (...) van telkens 30 euro dd. 02.10.2023: bij één van de mededelingen staat er "poets", dit lijkt te kennen te geven dat dit gaat om zwartwerk; Overschrijving van een derde dd. 02.01.2024 met mededeling voor B. (...): het is niet duidelijk wie F.M. (...) is, noch kan blijken dat referentiepersoon dergelijke gelden zal blijven ontvangen en deze heer daar toe in staat is. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (cfr. infra). De stortingen lijken tot slot er op te wijzen dat referentiepersoon beroep moet doen op derden om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij dus mogelijks zelf niet kan instaan voor betrokkene. Hoe dan ook, bewijs dat zij dat wel zou kunnen ligt heden dus niet voor.
- Storting aan een automaat van 150 euro op 11.10.2023; van 100 euro op 13.10.2023; en van 150 euro op 15.01.2024, allen op naam van referentiepersoon. Het is niet duidelijk wat de aard van deze bestaansmiddelen is, noch kan blijken dat mevrouw deze gelden op stabiele wijze zal blijven ontvangen.
- Rekeninguittreksels vermoedelijk van de rekening op naam van de grootmoeder van referentiepersoon waaruit een doorlopende opdracht moet blijken van de grootmoeder van referentiepersoon aan referentiepersoon. Voor wat de stortingen van de grootmoeder betreft, uit niets kan blijken dat referentiepersoon haar grootmoeder zelf financieel in staat is dergelijke financiële steun te (blijven leveren). Met de bestaansmiddelen van de grootmoeder zelf kan geen rekening gehouden worden, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon over de bestaansmiddelen zou kunnen beschikken van haar grootmoeder. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (cfr. infra).
- bewijzen van bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst, dimona-aangifte, ...) op naam van betrokkene zelf. Met de inkomsten van referentiepersoon haar echtgenoot tot slot kan geen rekening worden gehouden bij de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan toelichting.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het legaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De echtgenote van verzoekende partij, zijnde mevr. T. (...), legde onder andere de volgende inkomstenbewijzen voor:

- Enerzijds loonfiches van YES!TALENTS BVBA, waaruit blijkt dat mevr. T. (...) een dagloon had van 104,55 euro netto;*
- Anderzijds een overzicht van de mutualiteit Solidaris, waaruit blijkt dat mevr. T. (...) primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontving ten bedrage van 59,37 euro netto per dag. Bij de aanvraag werden tevens medische attesten aangaande de medische toestand van mevr. T. (...) gevoegd.*

De bestreden beslissing stelt op p. 1: "Er werd niets voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar referentiepersoon mogelijks over beschikt." Dit omdat er geen aanvullingen meer zijn geweest van de inkomsten van de referentiepersoon van na januari 2024.

Verwerende partij voegt hier een voorwaarde aan de wet, zijnde het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, toe, hetgeen een schending uitmaakt van het legaliteitsbeginsel. Het is immers niet zo dat verzoeker spontaan gedurende elke maand na de aanvraag de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon dient over te maken. Daarenboven had verzoeker wel degelijk de inkomstenbewijzen bijgevoegd van de referentiepersoon van zowel voor als na de aanvraag d.d. 20 oktober 2023.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat er rekening gehouden kan worden met de rekening op naam van de grootmoeder van de referentiepersoon en de stortingen van deze grootmoeder. Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing foutief dat het om de grootmoeder zou gaan van de referentiepersoon terwijl het om de moeder gaat van de referentiepersoon. Daarenboven dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker en de referentiepersoon samenwonen met de moeder van de referentiepersoon en aldus kostendelend wonen. Dit dient wel degelijk in aanmerking te worden genomen bij een eventuele behoeftenanalyse.

De bestreden beslissing vermeldt voorts:

"De behoeftenanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan toelichting."

Ook hier voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat verzoeker een toelichting had moeten voegen aan de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen alvorens deze in overweging kunnen worden genomen. Dit betreft een manifeste schending van het legaliteitsbeginsel.

Daarenboven maakt het manifest onredelijk handelen uit van verwerende partij alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verwerende partij geen rekening houdt met de voorgelegde bewijzen van

bestaansmiddelen van de referentiepersoon, louter en alleen omdat er geen toelichting werd bijgevoegd. De bewijzen aangaande de bestaansmiddelen wijzen zichzelf bovendien uit; het is zeker niet zo dat deze bewijzen dermate gecompliceerd zijn dat ze een toelichting benodigen.

Verwerende partij legt in strijd met het motiveringsbeginsel geheel niet uit waarom er een extra toelichting gevoegd zou dienen te worden aan de inkomstenbewijzen van Solidaris ingevolge primaire arbeidsongeschiktheid en de loonfiches van YES!TALENTS BVBA.

Verwerende partij had wel degelijk deze inkomstenbewijzen van de referentiepersoon in aanmerking dienen te nemen. Uit de thans bestreden beslissing blijkt echter dat deze documenten zelfs niet in overweging worden genomen gelet op het gebrek aan toelichting. Verwerende partij heeft dan ook geheel nagelaten om naar de bedragen te kijken van de inkomsten van de referentiepersoon. Deze bedragen worden zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing.

De conclusie dat een behoeftenanalyse overbodig is, maakt dan ook een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij had wel degelijk rekening dienen te houden met bepaalde inkomstenbewijzen van de referentiepersoon en had aldus wel degelijk een behoeftenanalyse dienen uit te voeren overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, naar de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, waarna de redenen hiervoor uiteengezet worden.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, weergegeven onder punt 1.2., haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen

noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...).”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit voornoemde bepalingen volgt dat de verzoekende partij haar Belgische echtgenote dient te vergezellen of zich bij haar voegen en dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op de verzoekende partij rust.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

3.1.5. De verzoekende partij wijst erop dat zij loonfiches van haar echtgenote alsook een overzicht van de mutualiteit waaruit blijkt dat haar echtgenote primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontving en ook medische attesten aangaande de toestand van haar echtgenote heeft voorgelegd, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niets wordt voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon mogelijk beschikt en dit omdat er geen aanvullingen meer zijn geweest van de inkomsten van de referentiepersoon na januari 2024. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hier een voorwaarde toevoegt aan de wet, meer bepaald aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het immers niet zo is dat zij spontaan gedurende elke maand na de aanvraag inkomstenbewijzen van de referentiepersoon diende over te maken, dat zij daarenboven wel degelijk inkomstenbewijzen heeft gevoegd van de referentiepersoon van zowel voor als na de aanvraag.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, meer bepaald aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de aanvraag geweigerd wordt omdat er niets wordt voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen, kan zij niet gevolgd worden.

Hoewel niet uitdrukkelijk sprake is van 'actuele' bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, blijkt wel duidelijk dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° van de voormelde bepaling moeten bewijzen dat de Belg 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt heeft zij loonfiches van haar echtgenote alsook een overzicht van de mutualiteit waaruit blijkt dat haar echtgenote primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontving en ook medische attesten aangaande de toestand van haar echtgenote heeft voorgelegd en heeft zij inkomstenbewijzen van de referentiepersoon voorgelegd van zowel voor als na de aanvraag.

Echter blijkt uit de informatie van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis), zoals ook terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat alle tewerkstelling van de referentiepersoon gestopt is sinds februari 2024. Eveneens wordt terecht gemotiveerd dat *"(d)e tewerkstelling van referentiepersoon dateert van na de primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering én na de uitbetaling van het ACV"*. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

De verwerende partij kon dan ook op grond van voorgaande feitelijke vaststellingen en op grond van het gegeven dat niets werd voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar de referentiepersoon mogelijk over beschikt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, besluiten dat de voorgelegde bewijzen niet in overweging kunnen genomen worden.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het niet zo is dat zij spontaan gedurende elke maand na de aanvraag inkomstenbewijzen van de referentiepersoon diende over te maken, herhaalt de Raad dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat er niets werd voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar de referentiepersoon mogelijk over beschikt en dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 20 oktober 2023 die door haar werd ondertekend. De thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is het resultaat van deze aanvraag gezinshereniging en de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de

gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 20 april 2024 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, sinds februari 2024 niet langer actueel waren.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 20 oktober 2023 kan geenszins afgeleid worden, gelet op de informatie waarover de verwerende partij beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet meer over een tewerkstelling beschikt sinds 7 februari 2024, wat na die datum de tewerkstellingssituatie of inkomen van de referentiepersoon is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met voorgaand betoog geenszins aannemelijk dat de door haar in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen, waaronder het legaliteitsbeginsel, door de verwerende partij werden geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden met de rekening op naam van de grootmoeder van de referentiepersoon en de stortingen van deze grootmoeder, dat het foutief is dat het om de grootmoeder zou gaan, daar het om de moeder gaat, dat daarenboven wel degelijk rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij en de referentiepersoon samenwonen met de moeder van de referentiepersoon en aldus kostendelend wonen, dat dit wel degelijk in aanmerking dient genomen te worden bij een eventuele behoefteanalyse.

De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt geenszins, op welke wijze het eventueel foutief vermelden dat de stortingsbewijzen en de rekeninguittreksels de 'grootmoeder' betreffen in plaats van de 'moeder', van invloed zou zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing, nu niet blijkt op welke wijze dit tot een andere beoordeling van de voorgelegde stukken, in het licht van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, zou kunnen leiden. Bovendien blijkt uit het voorgelegde attest van gezinssamenstelling dat de referentiepersoon wel degelijk de kleindochter is van E.B.R. die minstens één van de stortingen verrichtte waarvan sprake in de bestreden beslissing en die de titularis is van het kaartnummer dat verschijnt op het merendeel van de rekeninguittreksels en meer specifiek op het rekeninguittreksel waarop de doorlopende opdracht staat.

Waar de verzoekende partij meent dat wel degelijk rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij en de referentiepersoon samenwonen met de (groot)moeder van de referentiepersoon en aldus kostendelend wonen, heeft een dergelijk betoog geen betrekking op het beoordelen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, doch wel op het eventueel voeren van een behoefteanalyse, waarbij concreet wordt nagegaan of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om in de behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden, te voorzien zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij erkent dit ook waar zij vervolgens aangeeft dat dit wel degelijk in aanmerking dient genomen te worden bij een eventuele behoefteanalyse.

Door louter te wijzen op het feit dat zij kostendelend wonen, en dit in rekening moet worden genomen bij een eventuele behoefteanalyse, gaat de verzoekende partij voorbij aan de vaststelling dat de behoefteanalyse overbodig is daar de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen genomen worden. Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat, bij het gebrek aan bewijs van actuele bestaansmiddelen, een behoefteanalyse overbodig is daar niet vastgesteld werd dat de beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, doch wel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden genomen.

3.1.7. Betreffende het voormelde motief dat de behoefteanalyse overbodig is betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ook hier een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat zij een toelichting had moeten voegen aan de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen alvorens deze in overweging kunnen worden genomen, dat dit bovendien een manifest onredelijk handelen uitmaakt van de verwerende

partij daar zij geen rekening houdt met de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon louter en alleen omdat er geen toelichting werd bijgevoegd, dat de bewijzen van bestaansmiddelen zichzelf uitwijzen, dat het zeker niet zo is dat deze dermate gecompliceerd zijn dat ze een toelichting nodig hadden, dat de verwerende partij in het geheel niet uitlegt waarom er extra toelichting zou dienen gevoegd te worden aan de inkomstenbewijzen van Solidaris ingevolge primaire arbeidsongeschiktheid en de loonfiches van Y. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij deze inkomstenbewijzen wel degelijk in aanmerking had moeten nemen, dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat deze documenten zelfs niet in overweging worden genomen gelet op het gebrek aan toelichting, dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten om naar de bedragen te kijken van de inkomsten van de referentiepersoon, dat deze bedragen zelfs niet vermeld worden in de bestreden beslissing. Zij meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met bepaalde inkomstenbewijzen van de referentiepersoon en aldus wel degelijk een behoefteanalyse had moeten doen.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het al dan niet in aanmerking kunnen nemen van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de noodzaak aan het doorvoeren van een behoefteanalyse gemotiveerd wat volgt:

“Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene volgende stukken voor:

- *Uitbetaling Jobbonus dd. 20.12.2023 op naam van referentiepersoon; uitbetaling ACV dd. 05.01.2024 op naam van referentiepersoon; uitkeringsattest primaire arbeidsongeschiktheid; loonbrieven op naam van referentiepersoon: uit het administratieve dossier blijkt dat alle tewerkstelling is gestopt sinds februari 2024. De tewerkstelling van referentiepersoon dateert van na de primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering én na de uitbetaling van het ACV. Er werd niets voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar referentiepersoon mogelijks over beschikt.*
- *Stortingsbewijs van 4000 euro van de grootmoeder van referentiepersoon op 04.01.2024 en van 500 euro op 29.11.2023. Dit lijken een eenmalige stortingen te zijn, uit niets kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële middelen heeft om dergelijke ondersteuning op regelmatige basis te leveren. Voor zover het effectief op zich alleenstaande schenkingen zijn, kan daarmee evenmin geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van bestaansmiddelen van referentiepersoon en het stabiele en regelmatige karakter daarvan; Overschrijvingen van A.T. (...) van telkens 30 euro dd. 02.10.2023: bij één van de mededelingen staat er “poets”, dit lijkt te kennen te geven dat dit gaat om zwartwerk; Overschrijving van een derde dd. 02.01.2024 met mededeling voor B. (...: het is niet duidelijk wie F.M. (...) is, noch kan blijken dat referentiepersoon dergelijke gelden zal blijven ontvangen en deze heer daar toe in staat is. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (cfr. infra). De stortingen lijken tot slot er op te wijzen dat referentiepersoon beroep moet doen op derden om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij dus mogelijks zelf niet kan instaan voor betrokkene. Hoe dan ook, bewijs dat zij dat wel zou kunnen ligt heden dus niet voor.*
- *Storting aan een automaat van 150 euro op 11.10.2023; van 100 euro op 13.10.2023; en van 150 euro op 15.01.2024, allen op naam van referentiepersoon. Het is niet duidelijk wat de aard van deze bestaansmiddelen is, noch kan blijken dat mevrouw deze gelden op stabiele wijze zal blijven ontvangen.*
- *Rekeninguittreksels vermoedelijk van de rekening op naam van de grootmoeder van referentiepersoon waaruit een doorlopende opdracht moet blijken van de grootmoeder van referentiepersoon aan referentiepersoon. Voor wat de stortingen van de grootmoeder betreft, uit niets kan blijken dat referentiepersoon haar grootmoeder zelf financieel in staat is dergelijke financiële steun te (blijven leveren). Met de bestaansmiddelen van de grootmoeder zelf kan geen rekening gehouden worden, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon over de bestaansmiddelen zou kunnen beschikken van haar grootmoeder. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (cfr. infra).*
- *bewijzen van bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst, dimona-aangifte, ...) op naam van betrokkene zelf. Met de inkomsten van referentiepersoon haar echtgenoot tot slot kan geen rekening worden gehouden bij de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan toelichting.”*

Hieruit blijkt dat omtrent de bewijsstukken van de bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon voor elke bron van bestaansmiddelen op zich wordt geoordeeld dat er bepaalde informatie ontbreekt teneinde deze als bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon actueel kan beschikken in overweging te kunnen nemen. Zo wordt omtrent de voorgelegde uitbetaling jobbonus en ACV, het uitkeringsattest primaire arbeidsongeschiktheid en de loonbrieven, geoordeeld dat de primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering en de

uitbetaling van het ACV dateren van voor de tewerkstelling, dat alle tewerkstelling is gestopt in februari 2024 en er niets werd voorgelegd betreffende actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon mogelijk beschikt. Omtrent de stortingsbewijzen en de doorlopende opdracht – die blijkt uit de rekeninguittreksels – van de (groot)moeder wordt gesteld dat uit niets blijkt dat de (groot)moeder voldoende financiële middelen heeft om een dergelijke ondersteuning op regelmatige basis te leveren, dat betreffende de overige stortingen het niet duidelijk is of de referentiepersoon dergelijke gelden zal blijven ontvangen en de overschrijver daar toe in staat is. Betreffende de stortingen aan de automaat wordt geoordeeld dat het niet duidelijk is wat de aard is van deze bestaansmiddelen, noch of de referentiepersoon deze gelden op stabiele wijze zal blijven ontvangen.

De verwerende partij kon dan ook terecht motiveren, bij gebrek aan bepaalde informatie over elke bron van bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan toelichting.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij meent dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat zij een toelichting had moeten voegen aan de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen alvorens deze in overweging kunnen worden genomen, kan zij geenszins gevolgd worden. De Raad herhaalt dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De Raad herhaalt eveneens dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. Daarnaast komt het evenmin kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig voor, indien uit de voorgelegde stukken geen actuele inkomsten op naam van de referentiepersoon verkregen uit tewerkstelling of uitkeringen blijken, dat op dit gebrek aan informatie gewezen wordt en gesteld wordt dat de vroegere bewijzen van inkomsten, bij gebrek aan informatie over de actuele inkomsten – aldus bij gebrek aan toelichting –, niet in overweging kunnen worden genomen. Ook komt het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig voor, indien uit de voorgelegde stukken geen actuele inkomsten op naam van de referentiepersoon verkregen uit tewerkstelling of uitkeringen blijken, dat betreffende overige bewijsstukken waaruit zou dienen te blijken dat de referentiepersoon alsnog beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen doordat zij gelden van derden ontvangt, wordt geoordeeld – gelet op het feit dat het dient te gaan om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken – dat er geen informatie is over het feit of deze personen in de mogelijkheid zullen zijn, gelet op hun eigen financiële middelen, om de aan de referentiepersoon overgemaakte financiële ondersteuning te blijven leveren en aldus om te oordelen dat bij gebrek aan deze informatie over deze door de referentiepersoon verkregen (bestaans)middelen – aldus bij gebrek aan toelichting – deze (bestaans)middelen niet in overweging kunnen worden genomen.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig betogen dat er sprake is van een manifest onredelijk handelen van de verwerende partij daar zij geen rekening houdt met de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon louter en alleen omdat er geen toelichting werd bijgevoegd. Immers wordt niet enkel gemotiveerd dat door een gebrek aan toelichting de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen, doch wordt ook gemotiveerd welke informatie ontbreekt en waarom deze informatie nodig is om te kunnen oordelen over het al dan niet kunnen beschikken door de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bewijzen van bestaansmiddelen zichzelf uitwijzen, dat het zeker niet zo is dat deze dermate gecompliceerd zijn dat ze een toelichting nodig hadden, dat de verwerende partij in geheel niet uitlegt waarom er extra toelichting zou dienen gevoegd te worden aan de inkomstenbewijzen van Solidaris ingevolge primaire arbeidsongeschiktheid en de loonfiches van Y., dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat deze documenten zelfs niet in overweging worden genomen gelet op het gebrek aan toelichting, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt geenszins gemotiveerd dat voormelde bewijsstukken op zich gecompliceerd zijn en/of een toelichting behoeven en om die reden niet in overweging worden genomen, doch wel dat er – gelet op het feit dat alle tewerkstelling is gestopt in februari 2024 – niets werd voorgelegd met betrekking tot de actuele bestaansmiddelen waar de referentiepersoon mogelijk over beschikt en dat de vroegere bewijzen van inkomsten, bij gebrek aan informatie over de actuele inkomsten – aldus bij gebrek aan toelichting – niet in overweging kunnen worden genomen. De verwerende partij was dan ook niet gehouden, bij gebrek aan informatie over de actuele inkomsten, om de bedragen van de vroegere inkomsten van de referentiepersoon te bekijken of te vermelden in de bestreden beslissing.

Door louter te stellen dat de verwerende partij deze inkomstenbewijzen wel degelijk in aanmerking had moeten nemen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij wel degelijk bepaalde inkomstenbewijzen van de referentiepersoon in overweging had moeten nemen en aldus wel degelijk een behoefteanalyse had moeten doen.

Betreffende de behoefteanalyse wijst de Raad er ter verduidelijking nog op dat niet geoordeeld werd dat de inkomsten van de referentiepersoon ontoereikend waren, doch wel dat er geen bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, na de laatste tewerkstelling, voorliggen die in overweging kunnen worden genomen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen, zodat er niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

De verwerende partij kon dan ook, bij gebrek aan enig bewijs van actuele bestaansmiddelen, terecht motiveren dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

3.1.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen heeft aangebracht van actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.1.9. Tot slot wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij laat na om bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit schendt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en legaliteitsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en “het beginsel van behoorlijk”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.1.10. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 4, 7 en 19.2 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 22 van de Grondwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij ook de motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, geschonden acht.

3.2.1. Na het citeren van de door haar geschonden geachte bepalingen en een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde wettelijke bepalingen en beginselen schendt en wel om volgende redenen.

Door de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt het recht op gezinsleven en privéleven van verzoekende partij geschonden en dreigt hij het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen.

De bestreden beslissing belet verzoekende partij om zijn privé- en gezinsleven samen met zijn echtgenote verder op en uit te bouwen in België waarbij verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke behandeling.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij en zijn Belgische echtgenote.

Door de bestreden beslissing wordt het verzoekende partij immers onmogelijk gemaakt om zijn thans intussen in België gesitueerde gezinsleven in België verder op en uit te bouwen.

Vraag die zich hierbij stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium “noodzakelijk in een democratische samenleving” indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten - in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij op respect voor het in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang.

De verwerende partij dient een fair balance toets te doen en deze is niet gebeurd en in elk geval niet op behoorlijke zorgvuldige wijze gebeurd.

Het gezins- en privéleven van verzoekende partij zoals vooropgesteld in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt door de bestreden beslissing geschonden.

Bovendien dreigt verzoekende partij door de bestreden beslissing het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen absoluut verboden door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van hetgeen hierboven is uiteengezet, is dan ook aangetoond dat tevens artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn geschonden.

Ondanks dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, is dit echter wel degelijk het de iure-gevolg van de bestreden beslissing.”

3.2.2. De Raad herhaalt dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middele” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij laat na om bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 19.2 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schendt. Door louter te stellen "*Ondanks dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, is dit echter wel degelijk het de iure-gevolg van de bestreden beslissing*", verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 19.2 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Voor een theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.1.3.

3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

De Raad wijst erop dat inzake immigratie de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om op basis van actuele documenten een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zodoende staat er voor de verzoekende partij nog een wettelijke mogelijkheid open ter bescherming van het recht op haar gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest, die in een gelijkaardige bescherming voorzien, wordt evenmin aangetoond.

Ook maakt de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, een schending van de (formele en/of materiële) motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Nu de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat haar recht op een gezins- en privéleven geschonden wordt door de *in casu* bestreden beslissing, toont zij ook geenszins aan dat zij dreigt "*het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen*" en blijft zij ook volstrekt in gebreke om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een schending van voormelde bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.5. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER